

Sy-li spéwał,
Pilnje dźélał,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje dźélaš
Wšédne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokřew éel

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlétnu pschedplatu 40 np. dostacž.

15. njedzela po šwjatej Trojizy.

Gal. 5, 25—6, 5.

Rhodžće w duchu!

to je to napominanje, š kotrymž japoschtol k nam rěczy.

1. To je rhodjenje w ponižnoscy! Njebudźmy prósdneje česce laomni, hdžež jedyn druhého wabimy a šebi nješ šobu šawidžamy." Njedyrbjało to wuczomnikaj Jesuša njemóžno bycz, šo by prósdneje česce laomny byl a druhého w šawiscy wabił? Šabudža tež tajžy, šchtó šu woni psched Bohom, šo šu woni š luteje njesa-šluženeje dobroty a šwilnosce wot Boha dostali, šchtóž móže jich šbožnych činicž? Tón duch, kiž šo w tajkim myšljenju šjednocža, njeje šawescze šwjaty Duch, niž Duch teho Šnjesa, kiž je š wutrobu ponižny byl. Duž hladaš šo šamoššebanja. "Ššchetóž kóždy budže šwoje brémjo njescž." Ty wescze šam pschi prawym šamopruhowanju došcž šlabošcžow šam na šebi namataš. Šotom njebudžesh čžycž šhwalbu šam na šebi mēcž čžycž, šotom njebudžesh druhich ša šamokhwalbu wabicž. Ššchetóž kóždy šam šwoje brémjo ponješ. W prawdoscy žiwy bycz to je rhodjenje w duchu.

2. Rhodjenje w duchu je tež rhodjenje w čžichej myšli, šo druhich nješbudžish a šam šy w hrěšnych šwjastach. To dyrbjało šo šamo wot šebje rošumicž, a tola tu myšl tak porědko nadehdžesh. Ššy ty čžisty? Wbo džerži šo tebe hrěch? Našch wottynjeny kónž je: Wšy dyrbicze šwječzi bycz. Raž dolho ty pak dychaš w tutym žiwjenju, je

kóžde wudychjenje wotdžel tehole wojowanja a šedženja k wottynjenemu kónžej. Budžesh ty hdy prajicž móž: Ša šym kruty pschedžiwno hrěchej, ja wjazy do hrěcha padnyčž njemóžu. Raž dolho mašch Boha šameho psched woczomaj, tak dolho pódže. Wle kaž kšěšje šebi myšlich, šo hrěch šo tebe wjazy došknycž njemóže, šotom š nim hrajkajš a šwoje wócžto hižom wot Boha wobrocžish a šy w štrasche šako podležecž. "Šohladaš šam na šo, šo by tež špytany njebył." Šotom ty wěšch, kaž kšěšje móže čžłowjek wot nekajšeho pady pschedhmatany bycz. Šchtóž šo druhim štawa, móže šo tež tebi štač. Ty pak tež wěšch, kajke je po tajkim padže roškače, kušanje šwědomja — kaž šebi wutroba žada po milej ruzy, tež šako horje pódže. Čžyly ty šotom druhim šymny napschedžiwno šupicž? Dyrbjał nješlubošcžiwje šudžazy šarifeški w tebi bydlicž? To njeby Šoži Duch byl, kiž š tebe rěczy. To je tón štary čžłowjek. Rač je našch luby Šbožnik ponižny a čžicheje myšle byl. Šokažmy jeho duch w čžichej myšli šwojeje wutroby šwojim bratram.

3. Rhodjenje w duchu šjewi šo we wopornej lubošcy. "Njeh jedyn nješke teho druhého wobčežnoscy, dha budžecze wy tak tón šakon Šhryštšwony dopjelnicž." To je to šłowo, šotrež je wón šwojim wuczomnikam šako šakon na wutrobu položil: "Šubujče šo nješ šobu, kaž ja waš lubował šym." To je šnamjo jeho wuczomnikow. W to dyrbi tež našche šnamjo bycz, šo hromadže štejimy — jedyn ša druhého — w lubošcy Šhryštšwonej. Šamjeň.

We čím wobsteji khodjenje w duchu?

(Gal. 5, 25—6, 10.)

Štós (252): Stari, wutroba, a spěwaj! —
 We duchu, Bože džěczi,
 Tu khodźmy! Njech so křěczi
 Pšched křětom křětko jašne,
 Kiž i Boha sřhadža krašne!

S čím do křětkla je stajik
 Wótž křětkla naš a hajik
 Nam w duschi wěru žiwu
 Pšches křětu křowu mižu.

Duž w ponižnosći sprawněj,
 Wšchem ludžom wschudže šawněj,
 Kaž džěczi khodźmy Bože,
 So šakžeje nam šbože!

A i duchom čičim šfěcmy
 Kad pomoz; hordosć hidźmy,
 Kiž šabludženych šudži,
 — Ščtož Boha šnješa šrudži!

Budž lubosć šhrystuškowa
 Nam šnamjo wschědnje i nowa,
 Kaš pomhać šebi mamy,
 Šdnyž šbđžnikej šo damy!

Wón i miłosću naš hrěje,
 Nam šbože pšchi nim křěje;
 Duž hladajmy na njeho,
 Šso pošhlnejmy i njeho!

Šdnyž lubosć woptawamy,
 Njech lubosć pokasamy;
 Na ducha wužywajmy,
 Š njoh' wobnowicž šo dajmy!

Ach, mozy napinajmy
 A šwěrnosć pokasajmy
 Pšchi pomolanju šwjatym,
 Nam š šwucžowanju datym!

Čaš ššřhadža nam i Boha,
 Šo š njemu wjedže dróha,
 A žně my junu mamy,
 Šdnyž šherbstwo dostawamy! —

Čitar biblije.

W nalěcžu 1781 křězor Josef II. pod mjenom „hrabja Šalkenstein“ po Čěchach pučowasche a pšchindže ras popoldnju do měštacžka Šakensteina w čěškich Šudnych Šorach. Wšchor a desčěž jemu dale njedaschtaj; wón tehodla se šwojim pšchewodžerstwom w hošćenju špomnjeneho měštacžka pšches nóz wosta. Š wječzora pšchindžechu tamnišchi burjo a rošřěčowachu šo i hošćenjarjom wo křěžy pšched měštom, w kotrejž pječža čěmne podobny je šwězami w rukomaj wokoło khodžachu. Woni měnjachu, šo šo tam i kusarškim činkami šabjeraju a šo i tehole doma hiščeje wjele nješboža na jich město pšchindže. Josef džěsche: „Šam ja dnybju!“

Šso wobšchizowawšchi jeho žohnowachu, a taš wón tam džěsche. Šeho ludžo dom wobšupichu, wón šam paš wo durje ša-

šapa. Šospodar Šeniž i domu wustupiwšchi šo woprašča: „Ščto njepokoji šprawneho muža w taš pošdnej wječzornej hodžinje?“

Josef wotmolwi: „Ščze-li Wš šprawny muž, dnybčže žiwny wostacž; nješče-li paš to, dha hiščeje w tutu nóz wumřěječe.“

Šeniž wotewri, Josef šastupi. Šó šštwje šteješche šlido, na kotrymž wulka kniha ležěsche, to šě biblija, a wokoło šlida šedžěsche dwanacže ludži. Šeniž dnybješche we šwojej nutrnosći pošřacžowacž, mješ tym šo šo křězor na šhachlowu šawu šyđže. Šón čžitasche ščjenje šwjateho Šana, 3. šlaw: „Šaš je Šóh šwěš lubowal.“

Josefej šo šylyš po šizomaj ronjachu a wón wuwola: „Šwe šwojim žiwjenju nashonjam přěni křěčž, šo šu hiščeje ludžo, kotřiž bibliju čžitaju.“ Šón temu mužej pošřčži, do Šina pšchicž a šo w křězorškim hrodže ša hrabju Šalkensteinom pošřčecž, šón ša njeho pola křězora dobre šłowo šapožži.

Šeniž je tam se šwojim šynom byl. Šón nadeňdže w hrabi Šalkensteinu křězora. Šón jeho i woběmaj rukomaj pšchija a pšchepoda jemu poštom šolu, kotraž taš mjenowany čěrpješki rošřas (Toleranzedikt) wot 13. oktobra 1781 wopšchijěsche, i kotrymž šu protestantam wufonjenje jich nabožiny šarucžene. Šež bankowka, pječžštow ščěšnakow hódna, šěsche nutška pšchipožžena „š šwarbje jeneje modlernje.“ Šakenšteinšta modlernja ma napššmo: „Škřězowny dar.“ Šenižowemu šwěrnemu wužowanju biblije ma šo Šwštriška ša šwój „toleranzedikt“ šobu džakowacž.

F.

Čiste wino.

Njebóhi D. Šhlšfeld, w šwojim čžaš wjelešlawjeny duchowny w Šipšku, šěsche wošoba, šajšchž je jich jeno mašo bylo. Šednory, ponižny, lubosćiwny a pšchi tym tola dostojneho wšchnja, njemóžěsche šo loško ništo jeho wliwa, wot njeho wuřhadžazeho šminčž; šdnyž paš wón šwój šót wotewri a jeho ščž taš jašnje, jadriwje, móžnje šaklinčža, poštom šo jemu wutrobny horjachu a i njepšchecželow šórny pšchecželjo, niž jeno Šhlšfeldowi, ale teho šnješa, kotremuž Šhlšfeld šlužěsche, nastawachu.

Šedny džěš dnybješche wón miššionški šwjedžěš džeržecž a pola rycžěřtublerja šyđlicž. Šón měješche pšchecžela na wopnyče, jeneho rytmišchtra i Šwštriškeje, kotryž ničžo wo duchownym a miššionškim šwjedženju widžecž a šlyšecž nočžnyšche a šěsche šebi tehodla wotnyššlil, se šažnym šwjedžěškim ranjom wotpučowacž. Šhlšfeld pšchindže wječzor přjedny, — duž šo rytmišchtr njemóžěsche wušamšnyčž a dnybješche tola se šwójbu wječžerjecž; wón paš šebi pšchewšja, šo nješbudže i duchownym žaneho šłowa ščžecž. Šle wón wěšo radoščiwemu Šhlšfeldej, kotryž šwoje ščž i krašnym humorom wudějowasche, nješamóžěsche napšchecžšwo štejecž, wón wosta poš jěđži šedžo, haj šyđasche šo Šhlšfeldej pšchego šliže; jako paš šón jenu šwojich ščžow i tymi šłowami ššoneži: „Šbóžni šu, kiž Bože šłowo šlyšča a wobarnuja“, dha wón nahle šnapšchecžšwi:

„Šle šnješ doštoro, šaš dnybju ja to wěricž? Šaš mošlo šo to i Bože i šmilnosću šjednocžicž, šyčhu-li jeno tučži šbóžnosć doštali! Šomnyščže šebi tola na tamne miššionny čłowjekow, kotrymž šo Bože šłowo ženje šliško pšchijěššo njeje, a na mnohotu tyč, kotřiž je šlyšča, ale njerošymja. Ščto dha dnybi šo i tymi ščž?“

„Šubny šnješ rytmišchtrje,“ Šhlšfeld wutrobnje wotmolwi, „šdnyž Wš hižom taš šmilnje ša tamne šlyš čžujecž, wo šaš wjelešmilnišcho šudže Šóh ššame junu šudžicž!“ Š nětko da jene šłowo druhe, ošřžer njemóžěsche šo wjažy džělicž wot tuteho

U.

duchowneho; wón wosta ł mišionstemu šwjedzenjej, wón wosta, kaž dołho Ahlfeld wosta a mnohe wobaj se šobu rěčeschtaj.

Łeto běšče šo pominyło, dha došta Ahlfeld ł Awstrijskeje čwiczku wuhetšeho wina a ł temu list wot tamneho rytmištra, w kotrymž stejesche: „Š dźakownosće ja te čzište wino, kotrež šcže mi Wj na mišionškim šwjedzenju porjedžili.“

F.

Wudowina šherpatka.

W jentym měsće w Amerizy pschindže ras wjele kšesčizjanow hromadu, šo bychy šo wo tym rosrěčowali, šyto mohło šo ja twarbu Božeho domu w tym dźělu města stacz, hdžež běšče w tymle nastupanju ja khdych jara mało postarane. Šako běchy tule prascheŋ na wšchě strony rospomnili, chychy hladacz, kaž wjele šnadž mohła šhromadžisna ja tónle wotpohlad hromadu šwjescz. Šedyn rjekny, wón by tak a tak wjele dał; drusy šlubichu, šo chzedža tak a tak wjele škladowacz. Tola woni jeno něhdže poloju wot trěbneje sumny šwjedžichu, tak šo hižom na to myšlachy, šo budža wuwjedzenje šwojeho plana špušcheczicz dyrbjecz.

Šyle šady w šhromadžisnje šedžesche jena plokarnicza. Ša nětko postany a džesche: „Mój mały šyn je mi psched tydzenjom wumrjel. Wšcho, šytož wón wobšedžesche, běšče šloty dollar. Šo je wšcho, šytož mam; ale ja chzu špomnjeny dollar ja tule wěz dacz.“ Šejne šłowa hnujachy wutrobny mnohich, kotšiz je šobu šlyšachy. Bohaczi ludžo šo tych darow hanibowachy, kotrež běchy šlubili, a ša krótki čaš bu žyła trěbna šumma šwjedžena.

F.

Njestaraj šo!

Šwoje dźěło šwěru haj!
Bóh na twoje wušhwanje
Šladže šwoje žohnowanje,
Šeli prošyš: Dycze daj!
Duž šo njestaraj!

Š wyšokosći pohladaj,
Šdyž čže w dušchi staroscz tyšchi;
„Mój Wótž šwoje džeczšo šlyšchi!“
Šak ty š doměrjenjom praj;
Duž šo njestaraj!

Ša to šwoju wěru štaj,
Šo psches Šhryšta prawdoscz, rany
Šot Boha šy pschewodžany
Ša puczju psches čašny raj;
Duž šo njestaraj!

K. A. Fiedler.

Ša wěm, do koho wěrju.

Wobroczeny Čhinesa Šeangafa powjedasche něhdy šwojim pohanskim šobukrajanam wo Šesufowych džiwach, jeho šmjerczi a horjestaczju. Duž šo woni jeho wušmėchujšo woprašachy, hacž dha je wón tele džiwy še šamšnymaj woczomaj widžal. „Ně,“ wón rjekny, „ale wone šu we šwjatych knihach powjedane, kotrež w židowskim kraju wuńdžechy, a wjele ludow do jich wěrnosće wěrja.“

Duž něchto šnapschecziwi: „Šdyž tež druhe ludy do tychle knihow wěrja, dha tola nušne njeje, šo dyrbimy my Čhinesojo do nich wěricz. Čžehodla runje ty do nich wěriš?“

Ša to Šeangafa wotmolwi: „Runjež w nich powjedane wězy ženje njewidžach, wěrju tola žyle twjerdže do šašadow a wuczbow,

kotrež šu w bibliji wopšchijate; pschetož ja wěm, šo šym wulžy hrěschny a hubjenty čłowjek byl, nětko pał šym wumoženy a wobhnadženy. Njebyl-li žadny wumožnik wot hrěcha, by ša mnje njemóžnota byla, tak derje w tutym kaž w tamnym žiwjenju šudej Božej prawdosče wuczeknycz. Šesuf pał je mi pomhal, tehodla wěrju do jeho wěrnosče, pošlucham jej, lubuju a čžesczu ju.“ Šohan njewjedžesche ničšo wotmolwicz.

Wjele knihow šo čžiščizi, tola tak dołho hacž šwět šteji, njeje šo hišchče žana šada čžiščžala, tak bohata na troschče kaž to šłowo, šo je Šesuf Šhryštuf do šwěta pschischol, hrěschnikow šbžnych čžinicz.

F.

Požohnowana šwěra pobožneho čželadnika.

Wěrna powjescz je stareho čžafa.

Še wotrijeju pruskeho města Delizšcha, ł ranju wot Šalle ležazeho, šhubi psched nimale što lětami jedyn hólczez, ł mjenom Šosef, šwojeju starscheju psches šmjercz. Šako šyrota bu wón wot jeneho bura pschisaty a woczehjenty, kotryž jeho ša šłotpašenje wužiwasche a do žaneje šchule njesczelesche. Wbohi hólz teho dla bješe wšcheho roswuczowanja wotroscže a mějesche tola wulke žadanje, něchto dobre nawuknycz. Duž wón hušto šdychowasche, hdž widžesche druhe džecz do šchule šhodžicz. „Ach, hdy bych ja tola tež ł wami šobu hičz mohł!“ wón hušto ł nim džesche; „kaž derje ša waš, šo móžecz něchto nawuknycz!“ Šajšile łošcht ł wufnjenju jeho napokledł pohnu, šo wo to prózowacz, kaž mohł něhdže jene ABC-knižki dostacz. Šako je šłoncžnje mějesche, prošesche druhich hólczatow na polu, šo bychy jemu šynki pišmikow prajili. Šo šta, a wón šebi je šwěru w pomjatkú wobšhoma. Čži hólžy jeho tež w tym rospokasowachy, kaž ma je hromadu štajecz a wuprajecz. Šak pschindže wón psches wobštajne prózowanie pschi šwojim šłocze tak daloko, šo čžitacz nawukny. Nětk wuprošy šebi jene stare ščenske knihi. Šute šjerišche šobu na polo a čžitasche je žadošczu wšchitko, šytož w nich stejesche, a nahromadži šebi tak pošnacže najwobšebnišchich wěrnosczow kšesčizjanskeje wuczby. Šo čžafu wša jeho jedyn wowčer ł šebi, šo by ł njeho tež wužitneho wowčerja ščinił. Šón běšče lěpje pschecziwo njemu šmyšlenty hacž tamny bur, wješelesche šo nad jeho łošchtom ł wufnjenju, dopomha jemu ł jenej bibliji, da jemu šwěru ke mšchi šhodžicz a bē jemu we wšchěm pomozny a šlužobny. Ša tajše wšchnje dōidže našč Šosef niz jeno ł rjanemu pošnaczu, ale to bu tež plōdne pola njeho. Šón modlesche šo šwěru ł Bohu a prošesche wo pomož šwjateho Duča, a tak pschindžechy fromne šaczucža a kšesčizjanske myšle do jeho wutrobny. Šo tym dawasche wón bōrny dobre wopokasma. Šón šhubi n. psch. po někotrych lětach šwoju šlužbu, šhodžesche wokoło a pytasche šo pola jeneho drugeho wowčerja pschistajicz. Šłoncžnje pschindže ł jenemu wowčerjej, kiž bē tež kšesčizjanszy šmyšlenty, a kotremuž Šchrybał rěčachy. Šeho šo wón woprašča, hacž žaneho wotrocžka njetrjeba.

— „Nětkole runje drje žaneho trjebacz njebudu“, tón wotmolwi, šo ł dobom praschejo: „Šchtó dha ty šy? Š ł wotkal pschindžesch?“

— Š teho nastá nješ nimaj rosrěčowanie, w kotrymž Šosef najwážnišche podawki je šwojeho dotalnego žiwjenja wupowjeda. Šo šo temu wowčerjej tak derje špodobasche, šo budžišche jeho nětk rady ša wotrocžka ššhomał. „Mó, wěšch ty šyto?“ džesche wón, „ja drje nětkle žaneho wotrocžka njetrjebam; ale wostaŋ pola mje. Ša mam wotrocžka, kiž šo mi tak prawje njelubi; duž móžesch ty na jeho město štipicz.“ — „Še-li temu tak“, wotmolwi Šosef, „dha budžče tu Bohu poruczeny; mojedla njedyrbi ničtō ł šhlěba pschincz. Mój Bóh, kotremuž šo doměrjam, budže šo ša mnje štaracz.“ Š tak woteridže. Wowčer ja nim wolasche: „Mó,

pośluchaj wschaf tola!" — „Ně, ně!" wotmolwi Josef, „Bóh budž i wami!" a džěšche šwój pucž. Šodžinu dale woprawdže dobru službu dosta.

Wowczer powjedafche to wješnemu schulskemu wuczerjej. „To je wěrnó", prajěšche tón, „to je prawa pobožnosć, wěrna bohobojasnosć a šylne dowěrjenje k Bohu."

„Ale njeje to tola trochu psche daloko hite?" woprascha šo wowczer.

„Ně", wotmolwi schulski wuczer, „wschaf je to Boža kafeń: ty njedyrbišch požadacž šwojeho bližšeho žony, wotrocžka, džowki, šlotu abo ničeho, šchtož jeho je."

„Šaj, požadacž", džěšche wowczer, „to je něšcto druhe. Wschaf wón požadał njeje, šo bych jeho dla nětoho se služby pušchězić dyrbjal; ja šam šym jemu tu wěž namjetował." Schulski wuczer wotmolwi: „To je derje! wón budžišche na tajke waschnje službu pschijecž mohł, taš so njebychmy jemu to porokowacž trjebali; ale taš bórny hacž wón šebi šam porok činjěšche, šo tamny jeho dla se služby pschindže, dha bě tola lěpje, šo to nješchija, a bě to wulke wopokafmo jeho dobreho smyšlenja a čišteho šwědomnja. Taš mbže wón nětk i troschtnej wutrobu služicž, hdžež je, a jemu šo wěćze derje póndže. Tajke šadžerjenje pschinješe Bože žohnowanje; čzi paš, kiž na někaš njeprawe waschnje k ućčjemu pschindu, njenamafaja ženje to, šchtož myšlachu. Ša šym hižom taš někotreho šesnał, kiž i tym, šo druhich pomjenšchecž pytašche, někašfu službu, šastojńštwó abo něšcto tajke dosta, ale potom to šbože a tu špolojnosć njenamafa, kaš běšche šo nadžal. Wón njenamafa tajku šhwalbu pola šwojich knježich, tež niz tajku mšdu, a ničšo tajkeho, šchtož bě přjedny šam wo šebi wocžakował. Druhdy dołho njetrajesche, dha šašo i nješpokojnosću přjecž pschindže. Šotom dyrbjěšche šebi šamemu i mjeršanjom porokowacž, šo je ša tym štal — Někotre knješštwó, hdyž widžěšche, kaš šwěrnny, dušchny a dobry šušoda wotrocžk abo džowka je, pytašche jeju wotpschistajicž, prajiwšchi: „Čžehń te mni, ja čzi wjetšchu mšdu dam, hacž w šwojej něćčijšchej službje mašch, atd." Nadži šo to knješštwó, dha tola njenamafa, šchtož přjedny myšlěšche; wotrocžk a džowka njekěšchtaj jemu to, šchtož běšchtaj pola přjedawšcheho knješštwó byłej. Na čžim to ležěšche, to ja njewěm; došć je, ta wěž šo njeradži. Na woběmaj bošomaj bě šjebanje, a i nješpokojnosću pschindžechu šašo róšno. Na njeprawdošćzi džě žaneho Božeho žohnowanja njewotpocžuje. Šyle hinał ma šo tam, hdžež wschitko po prawdošćzi džě. A kaš wješchly a špokojny móže tón byčž, kiž šebi ničeho njepraweho wědomny njeje, njech pschindže kaš čže"

Wowczer wotmolwi: „Ale ja šo nad tym čžlowjekom jara špodžiwam, šo je wón bjewšcheho rošwucženja taš daloko pschijchoł."

„Šaj", prajěšche wuczer, „to je k špodžiwanju a něšcto žadne, ale tež šjawne dopokafmo, kaš wjele móže Bože šłowo na šprawnej wutrobje wuškutkowacž. Wón je jenicžny w bibliji čžital a psches to taš daloko pschijchoł. Šo tym mamny wjazh dopokafšom. Šak běšche pola njebo D. Luthera? Ššches čžo dosta tón šwoje póšnacže, šwoju wěru, šwoju šhrobłosć a wobštajnosć? Njedosta šo jemu to wschitko jenicžny psches bibliju, w kotrejž běšche i wulkej lubošću a žadosću čžital?"

„A tola", wotmolwi na to wowczer, „maja někotři ludžo wulku bojosć psched čžitanjom w bibliji. Šaj, njedawno ššhychach, šo čzi, kiž wjele w bibliji čžitaju, druhdy šamo wowrótnja."

„To drje šapřecž njeje", wotmolwi schulski wuczer, „šo móže šo w bibliji tež na šchłóšne waschnje čžitacž; pschetož wschitko, šchtož šo njeprawje wužiwa, pschinješe šchłódu. Najlěpšche lěkašštwó budže k jědej, hdyž šo prawje njewužiwa. Šrawe čžitanje w bibliji wotwišuje wošebje wot wotpohlada, i kotrymž šo wona čžita. Mnosh čžitaju w bibliji i pschecžiwnej myšlu. Tajžy na-

mafaju wschudže něšcto postorkowaze, napšchecžiwne a po jich šbacžu nješorne, a šchto wě šchto hišchče wjazh. — Wjele druhich čžita w njej, jeno šo by šo jim čžafš minyl a šo bychu něšcto noweho nawjedžili. Čžzi čžitaju jenož te štawišny, kotrejž šo jim lubja. Tajke štawišny šu wěšo tež bohate na wužitnych wucžbach a móža wschelle dobre šacžucža we wutrobje plóšćicž. Ale žyle hinał ma šo tola w tym nastupanju, hdyž něčto w bibliji i tym žadanjom čžita, šo by Boha a jeho wolu šesnał a šo we wěrije a dobrych smyšlenjach pošyluil. Tajke čžitanje ženje bješ wužitka njewoštanje, wošebje paš potom niz, hdyž šprawna wutroba i nim modlitwu šjednocža."

„To najškerje taš budže", džěšche wowczer. Šot Josef je mi jara lubo, šo je jow w šušodštwje wostał. Taš tola šhonimy, taš budže šo wón dale šadžerjecž. —

(Ššchichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šańdženu njedželu mějěšche šo šerbška Boža služba w šchiznej žyršwi ša Draždžanskich Ššerbow a i wokolinny. Dopóšnja šo dešchčik džěšche. Duž bě jich wjele i dalšchěje wokolinny wotdžeržaných, do Draždžan pschincž. Tola běšche šo hišchče rjana licžba nutrtých Ššerbow šesčła. Šřědowanje mějěšche knješ šarač Mróšal i Budyšchinka a špowjednu wucžbu knješ šarač rycžer Šatub i Nješwacžidla. Š Božemu blidu štupi 74 Ššerbow.

— 27. teho měššaza wotdžerži šo dióžesanska šhromadžšna ša Budyški wotřejš. Na dióžesanskej šhromadžšnje móža šo tež knježa žyršwinišny pschedštejčerjo wobdžělicž a šu tam witani. Wošebje lětušcha šhromadžšna budže wošebje šajimawa. Direktor krajneho jastwa w Budyšchinje budže pschednošchl džerjecž wo šastaranju ša i jastwa pušchčěnych. A knješ šarač Šwidal i Šopakeje budže wo šwjedženju tjšoch kralow rěčecž w tej myšli, šo je našcha pschibłušchnosć, šo na tym wobštejimy, šo šebi tónle drohi lubny šwjedžer šdžeržimy.

1. oktobra — kaš hižom šjewichmy — šakšta krajna šynoda šo šesndže. Tam budže najpřjedny konsistorštwó wo wobštejnosćach našchěje krajneje žyršwje dołkadnu rošpramu dawacž. Tale rošprawa je čžišchčžana a šo tež žyršwiniškim pschedštejčerstwam rošdawa. Dalšche namjetny a pschedmjetny šo w bližšich dnjach i wjetšcheho džěla wošjewja. Šednacž budže šo wo šwjedženju tjšoch kralow, dokelž je šo wot pschekupšštwó žadał, šo šo tón šwjedžer jako žyršwiniški wotštroni. Šynoda šmeje wuradžecž wo nowym poštajenju dołhodow duchowných a wo pscheměnenjenju doładneho porjada pschi powołanju kantorow a organištwó. Dale ma šo krajna šarška pokladnica šaložicž, i kotrejž móža šo dołhody duchowných, hdyž je trjeba a prawo, polěpschicž. Tež šakoń wo penšioněrowanju kantorow a organištwó a druhich žyršwiniškich šastojnikow šo i nowa poštaji a płacženje pruhupřědowanjom šo šarjaduje. Tež wo prawach a škutkowanju žyršwiniškich pschedštejčerstwow budže rěčž, wošebje šo by šo žyršwiniškim pschedštejčerstwam dalšche a šchěršche polo škutkowanja pschipokafalo. Bóh lubny Knješ žohnuj tele wuradžowanja k šbožu našchěje droheje ewangelško-lutherskeje žyršwje.

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armeniške ššrotu i pomozu w nušy:

Ššches knjesa duchowneho ššchizana w Budeštezach:
M...owa w Šornjej Šóřzy 3 hr. — np.
Š. we Šulskich Debžezach — " 60 "

Šromadže 3 hr. 60 np

Š mjenje wobohich ššrotow wutrobny džal.

Šólčž, redaktor.